

Štev. 10.—11. V Ljubljani, meseca novembra 1920.

Leto XXI.

Zlatka.

Zlatka kisa se in cmeri,
ko da Zlatka bi ne bila;
grdo gleda, se ščeperi,
kot bi na mravljišču bila;
a pri mizi le sedi
in na zajtrk se jezi,
na bel kruh in mlečno kavo,
pa sitnari še jokavo:

„Veš ti, mama, kave nočem,
šokolade sladke hočem
in potičice medene
in povrhu sladke pene.
Kavo pije mucek naj,
ali jo v pomije daj,
rajsša kot bi kavo pila,
bi brez zajtrka jaz bila!“

„Toda Zlatka, hčerka draga!“
prigovarja mati blaga,
„kavica je tudi sladka,
le pokusi, ljuba Zlatka!
Kruhek beli je maslen,
sladek kot bi bil meden.
Le pokusi in pojej,
da je dobro, mi povej!“

Z nogo Zlatka zaceptala,
v joku jezno zajeljala:
„Mama, pravim, kave nočem,
šokolade sladke hočem
in potičice medene,
a povrhu sladke pene.
Kavo pije mucek naj,
ali jo v pomije daj!“

Huda roka se stegnila,
mlečno kavo odmaknila,
tuja usta beli kruh
so odnesla kakor puh.
In za zajtrk Zlatka mila
turščni močnik je dobila,
a na vrhu sklede — pene
plavale so, žal, vodene . . .

Utva.